

**ВАНДА СМОХОВСКА-ПЕТРОВА
ЗА АВТОРКАТА НА
„УСМИВКАТА НА
ДЕТСТВОТО“**

chitanka.info

„Всичко винаги е чудесно, но никога по такъв начин, както когато бяхме малки“ — така започва един от поместените тук разкази на голямата полска писателка Мария Домбровска (1889–1970). Защо „никога по такъв начин?“. Защото само тогава притежаваме дарбата така да се радваме на цъфналите дървета, на чудната птица, разкрасена от нашето въображение, на песента, на танца, на дреболиите, който възрастните вече не забелязват. Само тогава така всеотдайно обичаме и така настойчиво се борим за любовта на другите, дори на едно кученце. Само тогава заспиваме така безгрижно, с толкова доверие към света и толкова бързо, че дори нямаме време да си отговорим кого всъщност обичаме най-много.

Но един ден пристига колата и ние трябва да си заминем от този приказан детски свят...

Тринадесет години след издаването на сбирката разкази, озаглавена „Усмивка на детството“ (1923 г.), голяма част от които са включени в тази книга, Домбровска написва най-голямата си творба, романа-епопея, „Нощи и дни“. В нея тя пак се завръща в бащиния дом, този, „родоначалник“ на всичките ѝ преживявания. Централните образи в този роман — Богумил и Барбара — носят чертите на родителите на писателката, а техните деца, това са същите деца, които познаваме от „Усмивка на детството“. Тази творба буди у нас увереността, че всъщност с нищо не се прощаваме винаги. Един свят не си отива без остатък, защото неговият залез е същевременно раждане на нов свят, по-сложен, но съвсем не лишен от всичко онова, което в предишния е било най-ценно — стига да умеем да го опазим, да му останем верни.

Мария Домбровска принадлежи към най-верните. Събудилата се у нея още през детските ѝ години любов и почит към „хората от там“ (такова заглавие носи томчето ѝ с разкази, излезли през 1925 г.) т.е. към хората от селото, обикновените прости жени и мъже, които работят, шетат по цял ден и умеят да се радват на своя труд, на пряката си връзка със земята и заобикалящите ги предмети, не я напуска до края на живота ѝ.

След войната Домбровска посвети едни от най-хубавите си разкази на тези обикновени хора, които издигнаха от развалините любимия си град и отдадоха всичките си сили, за да направят живота по-хубав.

Мария Домбровска е в полската литература продължителка на светлата, утвърждаваща оптимистична струя, чиито най-големи представители са Адам Мицкевич (особено в „Пан Тадеуш“) и Хенрик Сенкевич. Творбите ѝ са широко отворени към бъдещето. Михал Богуски от разказа „Сватба на село“ казва: „Според моя ум, животът е като път. Което си извървял е вече твое — това няма да загубиш. За него няма що да се боиш. Но за това, което е пред теб, се бой... Сбъркаш ли пътя няма да стигнеш, ще се залисаш. А накъде вървиш по този път на живота? В бъдещето вървиш“. В бъдещето, което ни води към все нови и нови светове, може би все по-трудни, но и по свой начин по-красиви. Защото животът, самият живот е за Мария Домбровска една велика, безкрайна приказка.

Ванда Смоховска-Петрова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.